

**עבודה זרה לח
עניין: איסור בישול נכרים**

יערות דבש ח"א דרוש יא

בשביל כך, אבל תדע כי קודם חטא אדם הראשון, לא היה שום אוכל צריך אפייה ובישול, כדאמרין [כתובות קיא:] לעתיד לבא תוציא ארץ גלוסקאות: **והטעם**, כי אין מגרש ארס של נחש כי אם האש, כי ארס נחש שרשו יסוד העפר, ונחש עפר לחמו, והאש תכלית רחוקה מעפר, זה למטה מטה וזה למעלה מעלה, ולכך אש מגרשת ארסו של נחש, לכך אמרו [נ"ה:] אולי הכוונה על שו"ע יו"ד סימן ס' ס"ג] בשר צלי אין בו משום גילוי, כי כאשר האש שולטת אין ארס נחש כלל, ולא נשאר הטבע לשבת יחדיו, וכן יין מסונן מגרש הארס, כמבואר בגמרא [ב"ק סט:], וכן יין המצונן [ע"ז ל:] פירוש שבשלו ראשון ואח"כ ציננו כמ"ש המפרשים, וא"כ בשולטת בו אש הארס מגורש, ולכך ביקש להטיל ארס באדם כדי שימות וישא חוה נכודע, אבל בראותו כי אי אפשר, כי מאכלו הוא באופן שאי אפשר להטיל בו ארס, ולכך נתקנא בהסית עץ הדעת ובחטאו, על כל רוב מאכלו נמשך ארס של נחש, בזה האופן שאין ראוי להאכילו עד הגישו אל האש, ואז מגורש הארס וראוי לאכילה, ולהיות כי לאו בכל מקומות ואוכלים הארס בשוה, ולכך במקצת הם סם המות כי הארס קשה בהם, ומקצתו רק באופן הזה שאין יוכשר לאכילה כלל, אם לא באפייה ובישול באש לגרש ארס, ומקצת אשר בו הארס מיעוט, ולכך ראוי לאוכלו חי, אבל עכ"פ יש בו שום קצת ארס:

ולכך אמרו הטבעים, כי כל דברים חי בלתי מבושל הם מזיקים, ועיין ברמב"ם הלכות מדע מ"ש בזה, ובוזה תבין למה אנו מברכין המוציא על הא דקדים בשולא, כי הנמנה לבשל ולשלוט בו האש לא היה כ"כ ארס בו, גם מיהר לצאת חפשי מן הארס אשר שכב עליו, וא"כ ראוי לברכה, כי תיכף בהגרש הארס סטרא דמסאבא חל סטרא דקדושה, וא"כ זה שנמנה יותר, חל עליו יותר מהר סטרא דקדושה, ולא שהה עליו סטרא דמסאבא כמו על אחר, ולכך זה ראוי לברכה, וזה הוא נכון וברור:

ליקוטי הלכות יו"ד מאכלי עכו"ם הלכה א'

א וְזֶהוּ בְּחִינַת אִסּוּר בִּשּׁוּלֵי עֲכוּ"ם, בִּי הַבִּשּׁוּל הוּא הַכְּנָה לְזוּגוֹ (פנ"ל) בְּהִלְכּוֹת בָּשָׂר בְּחֶלֶב הַלֵּבָה (א), בִּי הַבִּשּׁוּל הוּא בְּבִחִינַת תִּקּוּן הַבְּרִית, שְׂצָרִיד לְתַקֵּן כָּל הַמַּאֲכָלִים לְהַעֲבִיר מִשֵּׁם בְּחִינַת הָרַע, בְּחִינַת פֶּגַם הַבְּרִית, בְּדִי לְבָרֵךְ הַטּוֹב שֶׁנֶּפֶל לְשֵׁם עַל-יְדֵי פֶגַם הַבְּרִית כֵּן"ל. וְהַבִּשּׁוּל הוּא גִמּוּר הַזִּכּוּךְ וְהַצְרוּף שֶׁנֶּצְטָרֵף הַמַּאֲכָל אֶצֶל הָאֵשׁ בְּבִחִינַת מַהֲאֵשׁ יִצְאוּ וְהָאֵשׁ תֹּאכְלֵם, בִּי קֹדֶם הַבִּשּׁוּל אֵינוֹ מַאֲכָל אָדָם כָּלֵל, כֵּן"ל בְּהִלְכּוֹת בָּשָׂר בְּחֶלֶב הַלֵּבָה. וְעַל-כֵּן בּוֹדֵאֵי אִסּוּר שְׂיָהָא נַעֲשֶׂה תִקּוּן הַבִּשּׁוּל עַל-יְדֵי עֲכוּ"ם שֶׁהֵן הֵן הָרַע הַכּוֹלֵל, בִּי שֵׁם אֲחִיזַת הָעֲכוּ"ם שֶׁהֵן הַשְּׂבָעִים אֲמוֹת כֵּן"ל:

ב וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל, שֶׁכָּל הָעוֹלָה עַל שְׁלַחַן מַלְכִּים יֵשׁ בּוֹ מִשּׁוּם בִּשּׁוּלֵי עֲכוּ"ם, בִּי בִּשּׁוּלֵי עֲכוּ"ם, שֶׁרָאוּי לְהַתְּכַבֵּד וְלַעֲלוֹת עַל שְׁלַחַן מַלְכִּים, נִמְצָא, שֶׁהוּא מַאֲכָל חָשׁוּב וּמְכַבֵּד שֶׁיֵּשׁ בּוֹ קִדְּשָׁה בְּיוֹתֵר, בִּי כָּל דָּבָר הַחָשׁוּב וּמְכַבֵּד בְּיוֹתֵר יֵשׁ בּוֹ יוֹתֵר קִדְּשָׁה שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא מְבַחֲשֵׁת כִּבּוֹד אֶת ה' מִהוֹנֵה, כֵּן"ל בְּהִלְכּוֹת תַּעֲרֻבָת, הַלֵּכָה א'. וּבִפְרָט בִּשּׁוּלֵי עֲכוּ"ם בְּבִחִינַת חֲשִׁיבוּת הַמַּלְכּוּת שֶׁרָאוּי לְהַעֲלוֹתוֹ עַל שְׁלַחַן מַלְכִּים שֶׁמַּלְבֵּשׁ בּוֹ בְּיוֹתֵר בְּחִינַת הַלְּשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכּוּת פֶּה, עַל-כֵּן הוּא נֶאֱסָר מִשּׁוּם בִּשּׁוּלֵי עֲכוּ"ם, בִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ יוֹתֵר קִדְּשָׁה הַלְּשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ צָרִיד יוֹתֵר שְׂמִינָה מֵהֶם כֵּן"ל. וְעַל-כֵּן דָּבָר הַנֶּאֱכָל כְּמוֹת שֶׁהוּא חֵי, אֵין בּוֹ אִסּוּר בִּשּׁוּלֵי עֲכוּ"ם, אֵף אִם הָעֲכוּ"ם מְבַשְּׁלוּ, בִּי מֵאַחֵר שֶׁאֵין צָרִיד בִּשּׁוּל. נִמְצָא, שֶׁאֵין צָרִיד תִּקּוּן עוֹד, עַל-כֵּן אֵין צָרִיכִין לְשַׁמְרוֹ מֵהֶם, מֵאַחֵר שֶׁאֵין לָהֶם עוֹד אֲחִיזָה בּוֹ כֵּן"ל: